

Sygn. akt II CSK 390/18

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa A. K.
przeciwko P. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 lutego 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 13 lutego 2018 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Zaskarżając wyrok częściowy Sądu Apelacyjnego z dnia 13 lutego 2018 r. strona pozwana zarzuciła naruszenie art. 157 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz.U.2015.1774 - dalej: „u.g.n.”) w zw. z art. 157 ust. 3 i art. 156 ust. 1 tej ustawy oraz art. 278 § 1 k.p.c. i art. 380 k.p.c., a także naruszenie art. 278 § 1 i 3 k.p.c., art. 227 k.p.c. i art. 382 k.p.c.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania strona pozwana uzasadniła występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego zawartego w pytaniu: czy złożona do akt sprawy przez biegłego sądowego opinia, która została sporządzona przez niego wraz z pomocą innych osób, które nie zostały powołane do jej wykonania wspólnie z biegłym przez Sąd, może stanowić dowód z pisemnej opinii tego biegłego sądowego?

Skarżąca wskazała też na przesłankę oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Podała, że ocena prawidłowości operatu szacunkowego sporządzonego w sprawie przez biegłego R. D. powinna zostać dokonana przez organizację zawodową na wniosek Sądu (art. 157 ust. 1 i 3 u.g.n.), co nie nastąpiło pomimo kierowanych przez skarżącą wobec opinii zarzutów. Pozwana zarzuciła również, że w postępowaniu „przerzucono na biegłego obowiązek dokonania części ustaleń faktycznych oraz dokonania wykładni prawa co do przyczyn spadku wartości nieruchomości i w konsekwencji bezkrytycznie oparto się na jego stanowisku w tym zakresie przy wydawaniu rozstrzygnięcia”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przez istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) należy rozumieć problem o charakterze prawnym nie zaś faktycznym albo wynikającym z wskazanych przez skarżącego uchybień Sądu, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter nowy i rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozstrzygnięcie stwarza realne i poważne trudności, którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, nie publ.).

Skarżąca nie sprostала powyższym wymogom. Przedstawione przez nią problematyka dotycząca sporządzenia opinii biegłego przez więcej niż jedną osobę pozostaje bez związku z rozpoznawaną sprawą. Brak jest przesłanek dla uznania, że wskazywana przez skarżącą opinia biegłego R. D. została sporządzona przy udziale innych osób.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego jednolicie przyjmuje się, że powołanie się przez podmiot wnoszący skargę kasacyjną na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje do przedstawienia wywodu prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły, czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną (tak np. Sąd Najwyższy w postanowieniach z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, nie publ.; z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ.; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, nie publ.; z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, nie publ.; z dnia 20 czerwca 2007 r. II CSK 184/07, nie publ.; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, nie publ.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, nie publ.; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, nie publ.; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/ 07, nie publ.; z dnia z 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, nie publ.; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, nie publ.; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, nie publ. i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, nie publ.).

Skarżąca nie wykazała tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Ocena środka dowodowego w postaci opinii biegłego przysługuje wyłącznie sądowi. Zajęte w zaskarżonym wyroku stanowisko o braku podstaw do poddania opinii biegłego R. D. weryfikacji przez organizację zawodową, na podstawie dotyczącego operatorów szacunkowych art. 157 u.g.n. mieści się w granicach należącej do sądu oceny tego środka dowodowego.

Zauważyć również należy, że kwestia ta była już przedmiotem analizy Sądu Najwyższego, także w sprawach z udziałem tego samego pozwanego. Sąd Najwyższy wyjaśnił, że zastosowanie powołanych przez skarżącego przepisów ustawy o gospodarce nieruchomościami należy do wyłącznej kompetencji sądu rozpoznającego sprawę w ramach ustalenia stanu faktycznego i oceny dowodów (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2010 r., III CSK 153/10 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2017 r., II CSK 450/16).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z § 2 pkt 6 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800) ze zmianą wynikającą z rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2016.1668).